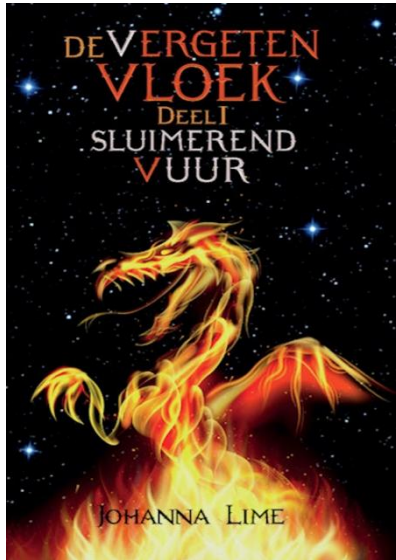

DE VERGETEN VLOEK DEEL 1
SLUIMEREND VUUR

Deze PDF is een gedeeltelijke publicatie van
SLUIMEREND VUUR,
geschreven door Johanna Lime,
uitgegeven door Zilverbron.

<http://wp.zilverbron.com/>
<https://johannalime.com>

Copyright bij de betreffende auteur.
Verspreiding niet toegestaan voor commercieel gebruik

JOHANNA LIME

DE VERGETEN
VLOEK DEEL 1
SLUIMEREND
VUUR

ZILVER
BRON

ZILVERBRON

Eerder verschenen bij Zilverbron van Johanna Lime:

Schimmenschuw

© 2017 Johanna Lime

© 2017 Zilverbron

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Bonive

Foto omslag: Novi Elysa, Baldas1950/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor

Redactie: Cocky van Dijk

Eerste druk, April 2017

ISBN 978 94 6308 087 3

NUR 284

Meer over de auteur en deze roman kunt u vinden op:

www.zilverbron.com

info@zilverbron.com

Facebook: [zilverbron](https://www.facebook.com/zilverbron)

Twitter: [@Zilverbron](https://twitter.com/Zilverbron)

www.artbookshop.nl

<https://johannalime.com>

PROLOOG

JIMA - SSHA, DE GOUDEN DRAAK

Jima's hart stakte in zijn keel. Hij voelde de grond onder zijn voeten heet worden en tilde ze omstebeurt op. *Het begint weer!* Gespannen zocht hij naar een plek om te ontsnappen. *Voordat de vlammen komen, moet ik wakker zijn.*

Het sluimerende vuur bood hem geen kans om te vluchten. Hij werd meegezogen in de zich steeds herhalende droom. De vlammen likten al aan zijn hielen en even later werd hij omgeven door een verzegend vuur: een magische vlammenzee die geen pijn deed en hem weliswaar ook niet verbrandde, maar waar hij voorlopig nog niet uit verlost was.

Hij wierp een blik op de vlammen en verstijfde toen hij zag dat ze al wervelend een vorm aannamen die hem bekend voorkwam. *Een draak!* Jima trilde van angst. De vlammen verdichtten zich en de draak werd tastbaar. Het beest richtte zijn gele ogen op hem. 'Ik ben de Gouden Draak van Laskoro, de god Ssha. Kom mee!' bulderde Ssha en keerde hem zijn rug toe.

Jima weifelde, maar aangespoord door de gebiedende toon van de drakenstem, greep hij zich vast en trok zich omhoog. Nadat hij erop geklommen was, steeg Ssha op.

Jima voelde de spieren van de draak onder zijn dijen in het ritme van de krachtige vleugelslagen werken. Ze vlogen de lucht in en gingen steeds hoger.

Hij gaat de ruimte in. Maar daar is geen zuurstof! Jima zoog snel een teug lucht naar binnen, het zweet brak

hem uit. Hij klemde zich angstvallig aan een schub vast.

‘Niet bang zijn, Jima, er gebeurt niets,’ gromde Sessa.

Jima zuchtte opgelucht en keek gefascineerd om zich heen. Het was raar, maar de draak vloog door de met duizenden sterren bespikkelde, zwarte ruimte en toch kon hij gewoon ademen. Het ging met een reusachtige vaart. Jima kneep zijn ogen dicht. Toen hij ze weer opende, kwam het bekende sterrenbeeld Orion in zicht.

Voordat de draak afremde, verdwenen ze samen in een nevel van sterrenstof.

Sessa zette zijn poten stevig op een brok materie en trok zijn vleugels in.

Jima belandde achter hem op de rots. Zijn nekspieren stonden als snaren gespannen en daardoor moest hij wel voor zich uit blijven kijken.

Sessa schudde zijn kop. Het was heel vreemd, want daarmee nam de stijfheid in Jima’s nek ook af. Met een knappend geluid ontspanden zijn spieren. *Voel ik het-zelfde als die draak?*

Hij keek nieuwsgierig om zich heen, maar behalve de rotsachtige bodem onder zijn voeten was er alleen die ondoorzichtige nevel die als een mistbank om hen heen hing. Waarvoor was hij door de god van Laskoro zo ver meegevoerd? Wat was er te doen in Orion?

Jima had dit nog maar net gedacht of hij droomde dat er dieren en mensen op de grote meteoriet landden. Ze namen in een cirkel plaats en de mist verdween. Hij telde zeven vrouwen en een handvol mannen. Ze droegen kleding zoals hij zelden zag. Er was ook een aantal dieren bij die spraken als mensen. Jima trok zijn wenkbrauwen op en luisterde naar het geroezemoes toen iedereen de laatste nieuwtjes met elkaar begon uit te wisselen. De droom werd vreemder en

vreemder.

Sesha bleef geduldig wachten, maar toen er een Zwarte Draak landde, voelde Jima hem trillen van woede. Hij zette zich schrap. *Als ze elkaar maar niet aan-vliegen. Ik sta wel erg dichtbij.*

Sesha schermde Jima met zijn lichaam af. De Zwar- te Draak schuifelde bij hen vandaan.

De Gouden Draak draaide zijn kop om naar Jima en zijn blik boorde diep in Jima's geest. 'Dit zijn alle Avatars,' fluisterde Sesha. 'Goden en godinnen die oorspronkelijk op de planeet Eibor Risoklany leefden.' Hij knipperde even met zijn ogen, hield zijn kop scheef en vroeg: 'Hoor je wel wat ik zeg?'

'Ja, natuurlijk,' zei Jima verbaasd. 'Waarom vertel je me dit?'

'Het is belangrijk dat je de geschiedenis van je volk kent. Luister goed.'

Jima knikte.

'De Avatars leefden op Eibor Risoklany al eeuwen samen met draken van mijn soort. Dat was ver voordat er mensen strandden met een ruimteschip dat van Aarde kwam. Al gauw bleek dat die mensen niet opgewassen waren tegen de natuurkrachten die op onze planeet heersten. Alle bannelingen uit dat schip zouden zijn gestorven als wij hen aan hun lot hadden overgelaten. Maar in plaats daarvan gaven de Avatars hen een prachtig geschenk om te overleven: magie.'

'Magie?'

'Ben je daar zo verbaasd over?'

'Welke soort magie was dat?'

'Goddelijke magie. In plaats van de goden daarvoor te danken, kregen de mensen ruzie met elkaar. Er brak een machtsstrijd uit. Eibor Risoklany werd opgeblazen.'

Jima boog beschaamd zijn hoofd. 'Stam ik van die mensen af?'

‘Ja, maar degenen die de godenplaneet hebben verwoest, leefden lang geleden. Daar ben jij niet verantwoordelijk voor.’

Jima fronste. *Mensen van Aarde? Die planeet heet nu toch Terra?*

Sesha wachtte even voordat hij verder ging. ‘Voordat Eibor Risoklany explodeerde, heb ik met vijf andere draken de vijf planeten geschapen die nu het koninkrijk Laskoro vormen.’

Jima zette grote ogen op. ‘Dus dan is de legende dat Laskoro door draken geschapen werd echt waar? Ik dacht dat het een mythe was.’

‘Er steekt altijd waarheid in mythen, Jima. Ik was de leider van de groep die in opdracht van de Avatars de planeten schiepen. Daarom ben ik door Hen tot god van Laskoro uitgeroepen.’

Op de achtergrond verstomden de gesprekken.

Sesha draaide zich om en maakte ruimte waardoor Jima de anderen beter kon zien. Hij sprak de aanwezigen aan. ‘Welkom. Ik ben blij dat jullie mijn uitnodiging hebben aanvaard om op deze neutrale plaats in het universum bij elkaar te komen.’

‘Het is een prima plek om te vergaderen,’ zei een god die volgens Jima in zijn zwartleren kleding veel weg had van een hardrockster.

De Zwarte Draak, die Jima zag staan, kwam woedend met haar vleugels slaand op Sesha af. ‘Wat doet die jongen hier? Hij heeft het recht niet om op een vergadering van goden aanwezig te zijn.’

Jima kromp in elkaar. *Er zal om mij toch geen gevecht tussen de draken uitbarsten?*

‘Ga naar je plaats in de kring, Chimaera,’ riep een roofvogel met witte kop. ‘Dit is niet zomaar een jongen.’

Jima herkende deze Avatar als de adelaar die op de fontein voor het paleis van zijn vader was afgebeeld.

Is dat een god?

De Zwarte Draak bleef even twijfelen, maar toen er een vleermuis wild fladderend op de adelaar afvloog, kwam Chimaera uitdagend een stap dichterbij, zodat ze bijna tegen de Gouden Draak opbotste.

Jima kon de duisternis in de zwarte ogen waarnemen en rilde onwillekeurig.

‘Ik geef de Zwarte Draak gelijk,’ vond de vleermuis. ‘Er mogen hier geen mensen komen. Dit is een besloten vergadering van Avatars.’

Sesha boog zijn nek en draaide zijn kop vervolgens weer in Jima’s richting. Er lag een verslagen blik in zijn ogen. ‘Het spijt me, Jima. Je moet gaan.’

Plotseling zag Jima alles om zich heen draaien. Er spiraalden een witte beer, een leeuwin, een ekster en een vrouw, met klauwachtige handen die hem koude rillingen over zijn rug bezorgden, voor zijn ogen langs. Ze draaiden met duizelingwekkende vaart door zijn blikveld. Jima werd terug de ruimte in geslingerd.

Hij hoorde een bekende stem, vlak naast zijn oor. ‘Word wakker, Jima.’ Er werd aan zijn arm getrokken, maar het vuur woedde nog steeds voort. De droom liet hem nog niet los.

‘Jima, wakker worden!’ Nu werd er aan zijn schouder geschud. ‘Heel je bed ligt overhoop. Je ligt te ijlen.’ Jima wilde dat hij sneller uit het vuur kon komen, maar het was nog lang niet gedoofd en er te vlug uit terugkeren kon gevaarlijk zijn, wist hij uit ervaring. Zijn gezicht werd plotseling nat en koud, hij voelde water langs zijn hals lopen. Zijn hart sloeg een slag over. Hij zoog een hap lucht naar binnen en sperde zijn ogen wijd open.

‘Heb je koorts?’ Zijn zusje, Samantha, stond naast zijn bed, wit als een spook. Er lag angst in haar donkerbruine ogen en haar haren hingen verwilderd langs haar hoofd. Ze hield een lege beker vast.

‘Dat moet je niet meer doen, Samantha. Het is gevaarlijk om me wakker te laten schrikken als ik droom. Ik had wel een hartstilstand kunnen krijgen.’

‘Maar je had een nachtmerrie!’

‘Die heb ik wel vaker, dat weet je toch? Ik moet daar zelf weer uit komen. Maak je om mij geen zorgen.’

‘Ik heb maar twee broers en die wil ik allebei graag houden.’

‘Wees maar niet bang, Samantha. Als ik echt doodga, blijf ik toch nog bij je. Dan zoek ik je op als schim.’

‘Dat laat je maar. Ik houd niet van spoken.’ Samantha kreeg weer een beetje kleur op haar wangen en glimlachte zwakjes.

Jima kwam zijn bed uit. ‘Ik moet gaan douchen.’

Samantha liep naar haar eigen kamer terug. Ze draaide zich nog even om. ‘Engerd,’ mopperde ze.

Jima schudde zijn hoofd. *Sam heeft gelijk. Mijn dromen worden steeds absurder.*

HOOFDSTUK 1

JIMA - KONINKLIJKE HOOGHEID

Jima boog zich over zijn schoollaptop en las de tekst die bij de opdracht hoorde. Hij knipperde even met zijn ogen, keek op naar zijn lerares en stak zijn vinger in de lucht.

‘Ja, Hoogheid?’ Haar stem schalde door het lokaal. ‘Wat wilt u vragen?’

Hij fronste. *Moet dat nou echt?* Ze zou aan het eind van het schooljaar toch wel moeten weten dat hij net als alle andere leerlingen gewoon bij zijn voornaam genoemd wilde worden? Waarom moest ze er dan steeds de nadruk op leggen dat hij een prins was? Hij keek haar strak aan. ‘Ik lees hier dat de successie veiliggesteld was, omdat Irene Morane een zoon kreeg. Wat betekent het woord successie?’

‘De letterlijke vertaling is: opvolging, Hoogheid. In dit zinsverband betekent het dat de bloedlijn van de familie Morane veilig was, doordat er een nieuwe opvolger voor de troon werd geboren.’

Hij balde zijn vuisten. De prinselijke titel was nu al twee keer door haar uitgesproken. *Beheers je.* Hij dwong zichzelf om rustig in en uit te ademen en voelde de kalmerende werking die dit op hem had.

Zijn lerares vervolgde ignorant: ‘Tegenwoordig is dat natuurlijk de familie Revaldesh-Morane: uw familie dus, Hoogheid.’

Alweer! Jima voelde een kilte over zich heen komen. Ergens diep vanbinnen vormde zich het idee dat hij gevaarlijk werd voor zijn lerares. Waarom dat precies

zo was, begreep hij niet. *Ik ga haar toch niet aanvallen?* Zo'n vechter was hij niet en bovendien, waarvoor zou hij dat willen? Zijn stem klonk vlak toen hij zei: 'Dank u voor de uitleg, mevrouw Docente.' Er klonk gegriinnik om hem heen, maar hij bleef de vrouw strak aankijken.

Zijn lerares verstijfde lichtelijk, zette grote ogen op en zei met onderdrukte verontwaardiging: 'Ik heet mevrouw Munro, zoals u weet.'

'Dat weet ik. En ik heet Jima.' Hij slaakte een diepe zucht en voelde de kilte afnemen. 'Noemt u mij alstublieft bij mijn voornaam, zoals u bij de anderen ook doet. Ik heb u dat al vaker gevraagd. Maar als u mij steeds Hoogheid noemt, wat mijn naam niet is, dan blijf ik Docente gebruiken.'

Zijn medeleerlingen uit klas drie van de middenschool kwamen niet meer bij, het gegriinnik om hem heen werd steeds luider. Maar het hield snel op toen de lerares streng rondkeek en in haar handen klapte. Toen het weer rustig was, richtte ze haar aandacht opnieuw op hem. 'Goed, Jima. Ik zal het proberen.'

Hij glimlachte flauwtjes en met een triomfantelijk gevoel keek hij naar de meisjes uit zijn klas die, onopvallend voor de lerares, hun duim opstaken en hem bewonderend aankeken.

Mevrouw Munro wees naar de monitor van de klascomputer waarop de huiswerkopdracht tevoorschijn kwam. 'Voor geschiedenis moeten jullie allemaal een werkstuk schrijven. Er kan worden gekozen uit drie historische figuren.' Ze wees de namen aan. 'Één: Irene Morane, de enige vrouwelijke heerseres uit de geschiedenis van Laskoro. Zoek uit waardoor zij zo bijzonder was. Twee: Pecryan Revaldesh, haar man. Welke gevolgen had zijn komst voor de technologische ontwikkelingen? Drie: Marcel Morane. Welke test moest hij afleggen om tot de eerste koning van

Laskoro gekozen te worden?’

Jima sloeg de opdracht op in zijn computer, terwijl zijn gedachten afdwaalden. In de paleisbibliotheek was genoeg materiaal voor alle drie de onderwerpen, maar hij wist al welke hij zou nemen. *Irene Morane natuurlijk!* Zij was zijn idool. Hij was al eens op zoek geweest naar informatie over haar en had veel oude foto’s gevonden. Daarop zag ze er sexy uit en dat beviel hem wel. In zijn geschiedenisboek werd ze als een mysterieuze vrouw afgeschilderd, waardoor hij het gevoel kreeg, dat niet alle informatie over haar geschikt was als leerstof voor een middenschool. Wat zou haar geheim zijn? Als zijn vader hem toegang wilde geven tot de oude boeken van hun familie, had hij materiaal waar de andere leerlingen niet aan konden komen. Hij wilde graag uitblinken in dit vak. Als hij later naar de universiteit kon, wilde hij het zelfs gaan studeren, ook al moest hij rechten kiezen omdat hij een prins was. Dan maar twee studierichtingen.

Een van de meisjes gaf hem een flinke por, hij viel bijna van zijn stoel. ‘De bel ging, Jima. Zat je weer te dromen? We mogen naar huis!’

Snel sloot hij zijn computer af en stopte zijn spullen in zijn schooltas. Hij rende achter de anderen aan de school uit en riep hen na: ‘Hebben jullie mijn nieuwe fiets gezien?’ Jammer, ze hoorden hem niet meer. Schouderophalend liep hij naar het fietsenhok, waar hij de twee vechtvrouwen in hun imponerende uniforms al zag staan. Ze waren zelf ook op de fiets gekomen en stonden naast het cadeau dat hij gisteren voor zijn dertiende verjaardag had gekregen. De ligfiets was gemaakt van alupolymeer. Dit materiaal was flinterdun maar vreselijk sterk. Met de drie wielen was deze fiets zo stabiel dat hij ermee kon racen, zonder ooit uit de bocht te vliegen.

Hij begroette zijn lijfwachten en stopte zijn tas in

het bagagevak. Terwijl hij ging liggen, wuifde hij naar de helm die een van de vrouwen naar hem uitstak. Snel ging hij ervandoor. Door de soepele bewegingen van zijn benen op de trappers gleed zijn fiets zo licht over het fietspad, dat het was alsof hij zweefde.

Met zijn begeleiders in zijn kielzog racete hij het fietspad over. De weg kronkelde door de parken van de zuidelijke buitenwijk van Yokanstad. De bomen met diverse herfstkleuren schoten voorbij. Behendig manoeuvreerde hij zijn ligfiets door de bocht naar de rechte weg die bijna haaks op het fietspad stond: de lange weg die naar het Koninklijk paleis leidde. Nu kon hij pas echt goed snelheid maken en het duurde dan ook niet lang eer hij het hek naderde. De wachters die daar stonden, zagen hem aankomen en openden vlug de poort. Hij zwaaide naar hen terwijl hij verder over de oprijlaan racete en zag in zijn spiegels dat ze reageerden met een militaire groet. Met hun rechtervuist sloegen ze tegen hun borst en daarna hieven ze hun vuist omhoog.

Hij kwam op het grote plein tot stilstand, precies onder aan de trappen die de ingang naar het paleis vormden. Het grind spatte hoog op. In de spetters die uit de fontein kwamen, werden de stralen van Atlas weerspiegeld. Hij bleef even gefascineerd kijken naar de magische regenboog die in de waterdruppels te zien was. Daarachter stond het beeld van de adelaar met de witte kop. *Een van de Avatars.*

De vechtvrouwen stonden al snel weer naast hem. Ze namen zijn verjaardagscadeau mee naar de garage en zouden, zoals elke dag, zijn schooltas naar zijn kamer brengen.

Jima knikte als bedankje en draaide zich om naar de trappen. Hij moest het paleis in en zich melden bij zijn moeder. Samen met haar en zijn zusje Samantha diende hij thee drinken. Dat was het dagelijkse ritueel.

Hij rende de trappen op naar de deuren die toegang gaven tot de grote hal. Verrast keek hij op toen hij de stem van Pecryan hoorde. 'Zo, Jima, rijdt je fiets goed?'

Zijn oudere broer stond hem grijnzend op te wachten op het bordes.

'Hij rijdt heel snel en ligt lekker. Het is een geweldig cadeau.' Jima bewonderde de achteloos soepele beweging waarmee Pecryan de zware deuren openduwde en liep langs hem heen de hal in. Even dacht hij twijfel te zien in de bruine ogen van zijn broer.

Pecryan streek een zwarte lok van zijn voorhoofd. 'Ga je mee? Vader wacht op ons in zijn kantoor, hij heeft je iets belangrijks te vertellen.'

Jima slikte en dacht snel na. Wat had hij fout gedaan? Ineens wist hij weer dat hij zijn helm geweigerd had, toen hij op zijn ligfiets stapte. Ging dat nieuws zo snel? Hij keek Pecryan bezorgd aan. 'Hij is toch niet boos?'

'Vast niet. Als pa al boos is, dan is dat waarschijnlijk op mij. Maar jij hebt er veel mee te maken. Ik hoop maar dat jij niet boos op mij wordt...'

Jima trok bedenkelijk een wenkbrauw op. *Waarom dat?* Hun vader kon zo af en toe heftige woedeaanvalen krijgen, maar de koning en zijn oudste zoon waren het meestal erg met elkaar eens. Hij kon zich niet herinneren dat zijn vader ook maar één keer woedend was geworden op Pecryan. Jima zag de gespannen uitdrukking op Pecryans gezicht en voelde zich niet op zijn gemak. Zenuwachtig zijn was niets voor zijn broer. Meestal straalde de vijf jaar oudere Pecryan juist veel zelfvertrouwen uit. Was hij zelf maar zo goed in vechtsporten als Pecryan en had hij ook maar zo'n atletisch lichaam. Samen met Pecryans zwarte haar en donkerbruine ogen, maakte dat hem voor veel Laskoriaanse vrouwen een begerenswaardige man. Hij zou als opvolger van hun vader, Marwin Revaldesh-Mora-

ne, een prima koning worden en een knappe echtgenoot voor drie toekomstige koninginnen.

Jima vond zichzelf minder aantrekkelijk. Hij was maar een tengere jongen met stugge, roodblonde krullen en grijsgroene ogen. Hij vocht niet graag, hield meer van lezen. Op school vonden ze hem nogal ernstig, al moesten ze wel lachen om zijn droge humor. Hij moest toegeven dat hij zich vaak zorgen maakte. Dat kwam doordat hij af en toe ineens nare voorgevoelens kreeg en te pas en te onpas vreemde visioenen zag. Daar kon hij niets aan doen, maar het zorgde er wel voor dat zijn familie vond dat hij een dromer was. Hij werd door zijn vader vaak ontzien, alsof de werkelijkheid te veel voor hem zou zijn.

Samen met Pecryan liep hij door een lange gang. Er stonden enige deuren open. Jima wierp een nieuwsgierige blik in de kamer waar een regeringsfunctionaris zetelde. In de wachtkamer daarnaast zaten nog mensen op hun beurt te wachten. Jima kwam hier zelden, als jongste prins. Toch werd hij nu nieuwsgierig naar wat die politica in zijn vaders paleis deed. Wat had zij met de mensen uit de wachtkamer te bespreken?

Jammer genoeg had hij geen tijd om alles goed te bekijken, want Pecryan liep stevig door en hij moest haast rennen om hem bij te houden.

Aan het eind van de gang kwamen ze bij de werkkamer van koning Marwin aan. De toegang tot die ruimte werd afgesloten door een kersenhouten deur met houtsnijwerk in vogelmotieven. Hij herkende ook hier weer de adelaar.

Er stonden twee vechtvrouwen voor het kantoor op wacht. Ze bogen voor hen, maar gingen niet opzij. 'Uw vader heeft op het moment nog bezoek, kunt u nog even wachten?'

Pecryan grijnsde. 'Nou, vooruit dan maar.'

Jima zag dat de vrouw die hen had aangesproken

rood aanliep en met haar ogen knipperde.

Pecryans ogen fonkelden ondeugend. Hij greep Jima bij zijn arm en trok hem mee naar de tuindeur. Ze liepen het terras op en gingen op een bankje zitten bij een vijver met roze lotusbloemen.

Direct kwam een bediende naar hen toe. 'Kan ik iets voor u doen?'

'Thee?' vroeg Pecryan.

Jima knikte.

Genietend van zijn thee keek hij even later uit over prachtige perken met bloeiende rododendrons, rode esdoorns en kleine dennenbomen.

'Wat heb je op school gedaan vandaag?' vroeg Pecryan terwijl hij nerveus over zijn zwarte lokken streek.

'Ik heb vandaag met planetologie iets geleerd over het district Allysz. De Clan Carr bouwt mooie race-auto's die ik best eens van dichtbij zou willen zien. En wist je dat de Grote Driesprongbrug tussen Candor, Edtz en Gretna al meer dan tweehonderd jaar geleden is gebouwd? Je schijnt die brug vanuit de ruimte op heldere dagen te kunnen zien.'

Pecryan knikte. 'Die heb ik eens gezien toen ik naar Sandyro ging. Het is een strategisch zwak punt. Als die brug wordt opgeblazen, is direct een groot deel van de planeet moeilijk te bereiken.'

Jima's interesse was gewekt. 'Strategisch gezien? Wie zou ons moeten aanvallen?'

Pecryan lachte. 'Niemand, hoop ik. Maar ik ben nu eenmaal gek op strategie.'

'Daar hebben we de vechtjas weer.' Jima keek zijn broer schattend aan. 'Ik ben meer geïnteresseerd in geschiedenis. Weet jij dat er in het noorden van Allysz een stad ligt die misschien al een paar duizend jaar oud is? Volgens mijn lerares is die omgeven met mysterie. Er staat een oude tempel met godsbeelden en er zouden daar zelfs priesters zijn. Ik zou er graag eens

heen gaan.'

Pecryan glimlachte. 'Ik hoor het alweer: mythen en legenden. We zijn wel erg verschillend. Jij wordt aangetrokken door mysteries, terwijl ik overal bewijzen van wil zien.'

Er be kroop Jima een steeds sterker wordend voor-gevoel. Pecryan hield iets voor hem verborgen. *Zal ik het hem op de man af vragen?* Maar net toen hij besloten had om dat te doen, hoorden ze de lijfwacht roepen.

'De gasten van uw vader vertrekken, u kunt binnenkomen.'

Jima sperde zijn ogen wijd open toen hij de drie mannen zag die het kantoor van zijn vader uit kwamen. Ze droegen zwarte jassen waar laarzen onderuit staken en ze hadden rijzweepjes aan bruine banden om hun middel. *Ruiters?* Ze liepen snel door in de richting van de hal. Aan hun klederdracht te zien moesten ze uit Ferry komen. Wat kwamen die mannen bij zijn vader doen?

Jima bleef staan. Plotseling werd hij hardhandig opzij geduwd door een vierde man.

Pecryan ving hem op, net voordat hij op de marmeren vloer zou vallen. Jima greep naar zijn hoofd en werd overspoeld met een immens verdrietig gevoel. Na de aanraking met de vierde bezoeker verscheen er nogal abrupt een zwart waas om die man heen.

De forse man die als laatste uit het kantoor gekomen was, stakte slechts even in zijn bewegingen. 'Loop me niet in de weg!' Hij liep door.

Jima keek hem gefascineerd na en zag nu pas goed wie hem omvergelopen had: een man met een zandkleurige jas die om zijn middel een band met zwarte, geborduurde paarden droeg. *Is dat hun leider?*

Alsof hij Jima's ogen in zijn rug voelde priemen, draaide hij zich plotseling om. Voor Jima bleef de tijd

stil staan.

‘Verdraaid,’ fluisterde Pecryan en stapte naar voren.

Even was Jima bang dat Pecryan met de man op de vuist zou gaan, maar zijn vader, die in de deuropening van zijn kantoor stond, voorkwam dat.

‘Norman, kijk voortaan beter uit je ogen. Je hoeft mijn zoon niet omver te lopen omdat je kwaad op mij bent!’

Nu wist Jima zeker dat de mannen ruiters waren. Degene die tegen hem opgebotst was, bleek Norman Gettferdrey te zijn, het Clanhooft van het district Ferry, dat bekend stond om zijn snelle paarden.

Norman verplaatste zijn blik van Pecryan naar hun vader. ‘Neem me niet kwalijk,’ mompelde hij. Daarna draaide hij zich met een ruk om en liep al mopperend de drie mannen in het zwart achterna in de richting van de hal.

‘Kom binnen, jongens.’ Zijn vader maakte een uitnodigend gebaar zijn kantoor in.

‘Wat was hier aan de hand?’ vroeg Pecryan.

‘Dat was Norman Gettferdrey met een paar van zijn ruiters. Hij kwam vragen of ik een Koninklijke Wet wilde schrijven waarin ik hem als Clanhooft toestemming zou geven om een districtsleger op te leiden. Hij heeft magisch snelle paarden en een groep ruiters die daarmee om kunnen gaan. Die wil hij opleiden tot een heuse cavalerie.’

‘U hebt zijn verzoek afgewezen?’

‘Ja, Pecryan, ik kan hem toch niet toestaan om een leger te onderhouden in Ferry? Districtslegers hebben in het verleden steeds voor strijd tussen de Clans gezorgd. Er heerst nu een betrekkelijke vrede in het rijk, juist doordat die legers al een paar eeuwen geleden werden verboden. Ik heb dus nee gezegd.’

Jima keek zijn vader bewonderend aan.

‘Wat vind jij, Jima? Had ik een cavalerie in Ferry moeten toestaan?’

‘Ik vind dat u het goed gedaan hebt, vader. Districtslegers hebben in het verleden voor Clanoorlogen gezorgd. Ze zijn niet voor niets verboden.’

Marwin glimlachte en wees hen op een paar comfortabele fauteuils. ‘Ga zitten, jongens.’ Zelf nam hij ook op een stoel plaats en sloeg zijn armen over elkaar.

Jima ging zitten en keek afwachtend van Pecryan naar zijn vader. Wat leken die twee toch veel op elkaar. Marwins zwarte haar begon aan de slapen grijs te worden. Zijn lichaam was net als dat van zijn broer gespierd. Alleen was het zijn vader aan te zien dat hij van lekker eten en drinken hield, zijn buik begon wat uit te dijen. Hij kreeg achter zijn bureau natuurlijk minder lichaamsbeweging.

Marwin keek hen om beurten aan en nam het woord. ‘We moeten eens als Revaldesh-Moranes met elkaar praten. Pecryan heeft mij namelijk iets toevertrouwd dat grote gevolgen heeft voor onze familie.’

Jima keek naar zijn broer en fronste. *Nu gaat hij zeggen wat hij verborgen houdt.*

Lees verder in ons boek
De vergeten vloek deel 1
SLUIMEREND VUUR
ISBN 978 94 6308 087 3
Uitgeverij Zilverbron
<https://www.artbooksshop.com/>